



Interview met Simon Borensztajn

Simon Borensztajn werd in 2005 door de ledenvergadering benoemd tot lid van verdienste. Van 1996 tot 2000 was hij havencommissaris Enkhuizen en daarna tot 2008 tweede en eerste secretaris: hij runde het secretariaat met Maya Wijgh en later met Anne Kooyman, onder voorzitterschap van Klaas Sijne, respectievelijk Jaap Brugman. In die tijd werd de basis gelegd voor de huidige bloei van de vereniging: een gedegen financieel beleid en uitgebreid nadenken over de toekomst (met het rapport 'Quo Vadis ZV het Y'). Over verdiensten gesproken...

Ik interview Simon en zijn vrouw Marion voorafgaand aan de seizoensopening op 10 april: zij zijn naar Durgerdam gekomen voor de (inmiddels jaarlijkse) ereledenlunch.

Zeilden jullie altijd in familieverband?

Vanaf het begin zeilden we met de hele familie, op het IJsselmeer, naar de Wadden en naar Zeeland, maar ook met vrienden naar Engeland van Lowestoft tot aan Schotland. Daar waren ze blij met onze komst: Nederlanders kwamen daar wel, maar Engelsen gingen nooit zo noordelijk! En ook nog in Griekenland flottielje gezeild op de Egeïsche Zee. Wedstrijden, daar deed ik wel aan mee, maar dat had niet mijn grote belangstelling.

Hoe kwamen jullie bij het Y terecht?

In Monnickendam was ik al lid en later penningmeester van de Watersportvereniging De Ark. Zo ben ik nou eenmaal: ik wil nooit aan de kant blijven staan, maar actief iets doen. Dat was mijn hele leven al zo, in mijn actieve periode en nu nog.

"Het Y was toen al een vereniging met heel betrokken leden"

Ik hoorde dat Het Y een prima vereniging was, maar in Durgerdam was geen plek. Toen keken we in de Compagnieshaven in Enkhuizen en kwamen we toch bij het Y terecht. We wilden wel op ruimer water varen met de Hallberg. Vanuit Monnickendam kwam je altijd in de ondieptes en de waterplanten terecht.



Hoe zag het Y er eigenlijk uit in die tijd?

Het Y was toen al een vereniging met heel betrokken leden, maar wel sterk verdeeld door de 3 havens. Enkhuizen werd als elitair beschouwd, maar het fungeerde ook al als wachtplaats voordat men in Durgerdam terecht kon. Maar we werden snel in de groep van Enkhuizen opgenomen. Dat waren – vooral op de Q en de R steiger – toen wel een stuk of 90 schepen. We deden vooral veel met andere Y-leden daar, hadden wat minder affiniteit met de andere liggers.

Er waren leuke contacten in de groep, je kwam veel bij elkaar aan boord – daardoor kwam je dan wel vaak niet eens meer aan varen toe.... Ik wilde in die tijd ook wel meer varen bij slechter weer, maar mijn partner en ik hadden daar goede afspraken over gemaakt en dat heeft in al de jaren goed gewerkt. Mijn ervaring was, dat als dat niet gebeurde, één van beiden afhaakte en de ander steeds daarna in het clubhuis of op de steiger leunde om bemanning.

Y-bestuur

Ik begon in 1996 als havencommissaris Enkhuizen in het bestuur, en daarna werd ik tweede secretaris, toen Maja Wijgh eerste secretaris was. Ik schoof al snel door naar eerste secretaris, waarna Anne Kooyman tweede secretaris werd. Met haar heb ik jarenlang heel goed samengewerkt. Terecht dat zij nu ook lid van verdienste is geworden. Was een leuk team; met eerst Klaas Sijne en later Jaap Brugman als voorzitter. Het was wel vaak moeizaam: in die tijd bepaalden de Durgerdammer liggers in feite het beleid. Het was ook een tijd van schaarse ligplaatsen en lange wachttijden: die ligplaatsen werden feitelijk door de

Durgerdammers zelf verdeeld. Wij hebben toen met veel moeite als bestuur de lijntjes zelf weer in de hand moeten nemen. Dat was dan wel een bittere pil voor de betrokken leden, dat was natuurlijk ook vaak de vaste kern waar de vereniging op steunde. Op de ledenvergaderingen was toen al bijna nooit iemand uit Enkhuizen aanwezig. Ik bracht verslag uit over die haven aan mezelf, leek het wel! Want de andere leden hadden ook geen belangstelling voor Enkhuizen. Ik kwam als secretaris natuurlijk veel in Durgerdam. Dan zat er vaak een vaste club Durgerdammers aan de tap met de rug naar me toe... Enkhuizers waren bij het Y een soort (elitaire) allochtonen leek het wel... Het ging er op vergaderingen ook wel eens hard aan toe: het bestuur werd regelmatig uitgemaakt voor 'plucheklevers'; het misverstand leefde zelfs dat wij betaald werden. Toen nam Rolf van Roon het gelukkig wel voor ons op: 'ze verdienen zeker 50 euro per uur, maar ze krijgen geen cent'...



Onderschrift foto

Wat me altijd is bijgebleven ...

Dat is wel het overlijden van een Deens Y-lid, hij lag tegenover me in de haven. Aan het eind van het seizoen zou hij met zijn schoonzoon - een ervaren kapitein - een schip overvaren naar Duitsland. Ter hoogte van IJmuiden had hij zijn echtgenote nog gemeld dat alles goed ging, maar daarna werd er niets meer van hem vernomen. Pas na veel zoeken

werd het schip gevonden ter hoogte van het Marsdiep, grotendeels onder het zand. Voor zover ik weet is zijn lichaam nooit geborgen. Ik had indertijd hierover veel contact met de waterpolitie en het is mij altijd bijgebleven.

Tradities uit het verleden

Veel Amsterdamse leden stonden echt voor hun standpunten. Lastig op de vergaderingen, maar ze wisten waarover ze spraken en je kon altijd op ze rekenen. Het Y wordt nog steeds gevormd door tradities uit het verleden; het zijn echte zeilers en de daaraan verbonden waarden worden gerespecteerd. Om een voorbeeld te noemen: Ik mocht indertijd als enige motorbootvaarder de Y-vlag voeren. Maar als ik in Durgerdam in de haven kwam werd er vaak verontwaardigd op mijn Y-wimpel gewezen! Nu kom ik er weinig, maar ik voel me nog steeds erg verbonden aan de vereniging. Ook de betrokkenheid van de leden en daardoor de zelfwerkzaamheid waarmee je veel kosten bespaart heeft mij altijd aangesproken. Het is en blijft mijn clubje waar ik trots op ben, en ik ben blij dat ik daar op mijn manier aan heb kunnen meewerken.

"Het is en blijft mijn clubje waar ik trots op ben"

De toekomst

Ik volg nog steeds, weliswaar van een afstand, het wel en wee van de vereniging via het Y-journaal en de nieuwsbrieven. Ik zou er wel voor willen pleiten een keer iets te doen aan de nog steeds bestaande controverse tussen zeilers en motorbootvaarders. Destijds al in Enkhuizen werden schuchtere pogingen van oudere leden om eventueel over te gaan naar de aanschaf van een motorschip door de "jongere" zeilers met hoongelach "getorpedeerd". Daar was geen discussie over mogelijk. Het gevolg was dat oudere echtparen - bij wat hardere wind - in de haven bleven, terwijl zij op een motorschip best hadden kunnen uitvaren!

Interview: Bob van der Winden
Windroos
Marken